

ת"פ 13690/07/22 - מדינת ישראל נגד מועאז גאבר

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה אייר תשפ"ד
02 יוני 2024

ת"פ 13690-07-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)
תיק חיצוני: 288201/2022

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד עדי יזרעאלי
הנאשם	מועאז גאבר
	ע"י ב"כ עו"ד אכרם חליחל

גזר דין

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

- סיוע להתפרצות למגורים לבצע עבירה, בניגוד לסעיף 406(ב) וסעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- גניבה בצוותא, בניגוד לסעיף 384 ביחד עם סעיף 29(א) לאותו החוק (עבירה אחת).

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, אישום מס' 1, בתאריך 17.06.22, בסמוך לשעה 23:30, במלון מילוס בים המלח, סייע הנאשם לגואד קוואסמה (להלן: "גואד") לחדר מס' 314 (להלן: "החדר") בו ישנה באותה העת הגב' בתיה פרז'ון (להלן: "המתלוננת") בכך שגואד פתח את דלת ההזזה של החדר אשר היתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה, בעוד הנאשם עמד במסדרון ותצפת.

בתוך כך, גנב הנאשם מתוך החדר, בצוותא חדר עם גואד, מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג A72 (להלן: "הטלפון"), ארנק ובו כרטיס חיוב של חברת ויזה כ.א.ל המסתיים בספרות 3514 (להלן: "אמצעי התשלום"), סך בן 300 ₪, כרטיסים שונים, רשיון נהיגה ועוד (להלן: "הרכוש"), בכך שנטלו ונשאו את הרכוש ללא הסכמת המתלונן במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכוש שלילת קבע מהמתלוננת.

אישום מס' 2

עמוד 1

בהמשך למתואר לאישום 1 שלעיל, בתאריך 17.06.22, בסמוך לשעה 23:30, במלון מילוס בים המשלח, סייע הנאשם לאחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר"), להתפרץ לחדר מס' 611 (להלן: "החדר") בו ישנה באותה העת הגב' אושר הררי (להלן: "המתלוננת") בכך שהאחר פתח את דלת ההזזה של החדר אשר היתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה, בעוד הנאשם עמד במסדרון ותצפת.

בתוך כך, התעוררה המתלוננת והבחינה באחר בתוך החדר וצעקה לעברם "מה אתה עושה פה, צא מפה" והאחר ברח מהחדר.

תחילה, כפר הנאשם באשמה, והתיק נקבע לשמיעת ראיות, אך לאחר שהמועדים שנקבעו לשמיעת התיק בוטלו בשל מצב החירום שהוכרז בעקבות טבח 07.10.23, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הופנה להערכת שירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות השירות בשב"ס.

ההסדר לא כלל הסכמות עונשיות.

בנוסף, ציינה התביעה במפורש, כי אינה מחויבת להמלצות התסקיר וכי היא סבורה שההפניה לממונה על עבודות השירות אינה רלוונטית ולא תהיה מחויבת גם לחוות הדעת מטעמו.

לאחר הגשת התסקיר - נשמעו טיעוני הצדדים לעונש היום, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, את גזר הדין בעניינו של המעורב הנוסף בפרשה - גואד - (ת/2), במסגרתו נידון אותו גואד בגין עבירה אחת מושלמת של התפרצות לבית מגורים בתוספת גניבה וכן עבירה נוספת של סיוע להתפרצות כאמור, לעונש מאסר בפועל בן 16 חודשים, בתוספת עיצומים כספיים בסך כולל בן 11,500 ₪ (בתוכם הפעלת התחייבות מתיק קודם) וכן עונשי מאסר מותנה.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 29, רווק, אינו עובד, מתגורר עם הוריו ואחי במחנה הפליטים שועפאט.

לטענת הנאשם, עבר לאילת בהיותו בן 14 שנים וזאת לאור הסתבכותו עם "המשטרה הפלסטינאית" אשר דרשה ממנו לספק מידע בנוגע לסוחרים סמים באזור מגוריו. בגיל 16 שב להתגורר בבית. הנאשם עבד בעבודות מזדמנות.

אבי הנאשם מכור לסמים ומצוי בתהליך גמילה. האם - אינה עובדת.

בהיותו בגיל 24 שנים החל הנאשם לצרוך משקאות אלכוהוליים אך לטענתו - לפני כשנתיים ומחצה הפסיק לשתות בכוחות עצמו וכיום הוא נקי משתיה.

בהתייחסותו לעבירות, מסר כי יצא עם המעורב הנוסף לבלות באזור ים המלח ושם שתו השניים משקאות אלכוהוליים, הלכו לשירותים במלון וב"טעות" פתחו דלת של חדר במלון, כשהם חשבו שמדובר בשירותים, כשהוא נשאר מחוץ לחדר והמעורב הנוסף נכנס לחדרים וגנב.

הנאשם שלל דפוסים בעייתיים בהתנהגותו.

שירות המבחן התרשם מחוסר יציבות תעסוקתית בחייו ומקושי לבחון באופן מעמיק את אורחות חייו ואת התנהלותו.

שירות המבחן לא התרשם מקיומה של תובנה באשר לחומרת המעשים.

בשל כל אלה, התרשם שירות המבחן מקיומם של גורמי סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

בהעדר נכונות לבחינה עצמית - לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית והמליץ על "הטלת ענישה מוחשית ומציבת גבולות וכן על ענישה מותנית, למניעת הסיכון להישנות עבירות בעתיד, כאמור לעיל".

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה לעונש בכתב והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה בנוגע לחומרת עבירות נגד הרכוש בכלל והעבירות דן בפרט.

התביעה טענה על הנזק הנגרם לאדם, שנגנבים ממנו כרטיסי אשראי, מסמכים ורשיונות ועל הזמן הנדרש לצורך הוצאה מחדש של הכרטיסים והמסמכים.

התביעה הפנתה למגמת ההחמרה בפסיקת בתי המשפט בגין עבירות אלה בשנים האחרונות.

בשינויים הנדרשים אל מול המעורב הנוסף בפרשה (בגינו עתרה התביעה למתחם, שינוע בין 14 - 24 חודשים מאסר בפועל) עותרת התביעה למתחם, שינוע בין 12 - 24 חודשים מאסר בפועל בעניינו של הנאשם דנן.

התביעה הפנתה, בטיעוניה על פה, להתרשמותו של שירות המבחן מהנאשם.

במסגרת המתחם, עותרת התביעה לעונש מאסר בפועל בשליש התחתון וכן רכיבי ענישה נוספים בדמות מאסרים על תנאי ממושכים ומרתיעים; קנס; פיצוי משמעותי למתלוננים והתחייבות להמנע מעבירה.

ההגנה טענה, כי הפסיקה אליה הפנתה התביעה היא "קיצונית" ואינה משקפת את מתחמי הענישה בעבירות אלה.

ההגנה טענה לאבחנה משמעותית בין עניינו של הנאשם לבין המעורב הנוסף.

ההגנה טענה, כי התפרצות בדך של כניסה לחדר במלון היא, במדרג חומרה נמוך יותר מהתפרצות לבית מגורים, שכן בבית המלון לעיתים די בהסטה של דלת הזזה ואין צורך בתחכום מיוחד.

ההגנה טענה בנוגע לתקופה בה היה הנאשם עצור (כשבועיים ימים) וכן התקופה בה שהה בתנאים מגבילים.

ההגנה טענה למתחם, שינוע בין 5 חודשי מאסר בפועל, שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד לשנת מאסר אחת.

בהעדר הרשעות קודמות - עותרת ההגנה לעונש על הצד הנמוך של המתחם.

ההגנה טענה, כי די בפיצוי בסך 3,000 ₪ בגין העבירות נושא האישום הראשון וכי אין סיבה לפיצוי בגין העבירות נושא האישום השני, שכן לא נגנב דבר.

בדברו האחרון, מסר הנאשם כי הוא עשה טעות, למד ממנה וכי לא יחזור על כך.

דיון והכרעה

העבירות שעבר הנאשם חמורות.

מעבר לפגיעה בקנינו של אדם, כניסה לחדרו במלון פוגעת גם בפרטיותו של האורח ובתחושת הביטחון האישית שלו.

אורחי המלון, על פי רוב, הם מי שנמצאים בחופשה; פעמים המדובר בחופשה שלצורך היציאה אליה קבצו פרוטה לפרוטה במשך שנת העבודה שלפניה. אירוע מסוג זה, המתרחש במסגרת החופשה, מעבר לפגיעה הממונית, ככל שקיימת, גורם גם לירידת כל החופשה לטמיון, ביחד עם כל המאמצים והכספים שהושקעו לצורך היציאה אליה.

בפסק-הדין רע"פ 1708/08 לוי נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) עמד בית המשפט העליון, בין השאר, על הצורך בהחמרת מדיניות הענישה בעבירות רכוש, וציין כי הפכו:

למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם....

בהחלטה בש"פ 3453/05 **אברג'יל נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) נאמר:

נקל לשוות בנפשנו את תחושתנו הקשה, את אבדן הביטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה ...

עוד ראו בש"פ 45/10 **מסראוה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחטרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה... העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתוחכמות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור...

בפסיקת בתי המשפט מהשנים האחרונות קנתה שביתה ההבנה, כי יש לנקוט בענישה מחמירה, לרבות ענשי מאסר בפועל, בגין עבירות מסוג זה.

ראו עפ"ג 9595-08-13 (מחוזי חיפה) **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

בפסיקת בית המשפט העליון נקבעה בדיוק ענישה מחמירה כלפי העבירות של התפרצות וגניבת רכבים שהפכו ל'מכת מדינה', עבירות אלו פוגעות בקניינם ובביטחונם של אזרחים תמימים. עוד נקבע, כי ככלל, מן הראוי להטיל במקרים אלה, עונשי מאסר משמעותיים.

וראו גם רע"פ 398/14 - ערג' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים.

מתחם הענישה

בפסק-הדין ע"פ (נצרת) 97/10 **עאטף נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) נאמר, בין השאר:

עוד אמרנו לא אחת, כי עבירות הרכוש, של פריצות לבתים, או למכוניות של אזרחים תמימים, הפכה למכת מדינה, אשר יש להילחם בה מלחמת חורמה, גם באמצעות החמרה בעונשם של עברייני הרכוש למיניהם. באשר לעבירת הרכוש וכאמור, קבענו לא אחת, כי רף הענישה הראוי הינו בין שנים עשר חודשי מאסר בפועל, למי שזו לו מעידתו הראשונה לבין 3 ואף 4 שנות מאסר, למי שבאמתחתו עבר כבד ומכביד.

בפסק-הדין עפ"ג (באר-שבע) 27076-08-15 **ראובן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), אשר ניתן רק לאחרונה, נדון ערעורו של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירה אחת של התפרצות לבית מגורים אחד ובבית משפט השלום נגזר דינו לעונש מאסר כולל בן 33 חודשי מאסר בפועל, 18 חודשים מתוכו בגין העבירה הנדונה והיתרה - תוך הפעלת מאסרים מותנים, וקבע:

אין גם לומר שעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, על עבירת ההתפרצות והגניבה הנוכחית ובהינתן שמתחם הענישה שלעצמו סביר ומקובל אף על ההגנה הינו מופרז ובלתי מידתי בענייננו.

יצוין, באותו מקרה קבע בית משפט השלום מתחם ענישה אשר נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

בפסק-הדין עפ"ג (תל-אביב) 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה אשר נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה בודדת של התפרצות לדירה.

עוד ראו פסק-הדין עפ"ג (תל-אביב) 28478-04-13 **בוחניק נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), גם שם אושר אותו המתחם.

אין לקבל טענת ההגנה, כי התפרצות לחדר מגורים בבית מלון היא בעלת במדרג חומרה חמור יותר מהתפרצות לדירה. אמנם, פעמים שהתפרצות לדירה דורשת תחכום גדול יותר. אך מאידך - הנזק שנגרם כתוצאה מכניסה לחדר בבית מלון, יש בו, כאמור לעיל, מאפייני חומרה נוספים, שאינם קיימים במצב בו קיימת כניסה לבית מגורים. סופו של דבר, מוצא בית המשפט כי האיזון בין השיקולים השונים יביא לקביעת מתחם דומה בשני המקרים.

בהתאם להלכת ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), לנוכח סמיכות הזמנים בפעולותיו של הנאשם והעובדה, כי כל העבירות נעברו באותו המתחם - יראה בית המשפט באירועים המתוארים בכתב האישום, כמסכת אירועים אחת. עם זאת, על בית המשפט לשים לנגד עיניו כי כל נפגע ונפגע מהעבירות שנעברו הוא אדם - או משפחה - בפני עצמו. בהתאם להלכת ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), גם כאשר המדובר במסכת אחת של עבירות - הכלל הוא, כי תקרת הענישה במסגרת המתחם שיקבע על ידי בית המשפט תהיה בדרך של הצטברות עונשי המקסימום בגין כל אחד מהמעשים, כאשר לבית המשפט שיקול הדעת, בכל מקרה ספציפי, לחפוף חלק ממתחמי הענישה.

בעניינו של המעורב הנוסף בפרשה - בהתאם לגזר הדין ת/2 - קבע בית המשפט, במושב אחר, מתחם ענישה שינוע בין 12 - 24 חודשים מאסר בפועל. האבחנה בין שני המעורבים הינה, בעיקר, במישור המשפטי, כאשר למעורב הנוסף יוחסו, כאמור לעיל, עבירה מושלמת של התפרצות לדירת מגורים; עבירה נוספת של סיוע להתפרצות לדירת מגורים; וכן עבירה של גניבה, ואילו במקרה דנן - יוחסו שתי עבירות של סיוע להתפרצות לדירת מגורים ועבירה אחת של גניבה. בפן העובדתי - חברו השניים להתפרץ לחדרי המלון ואף גנבו רכוש מתוך חדר אחד, כשהשאלה - מי נותר לתצפת במסדרון ומי נכנס לחדר - אינה משמעותית בכל הנוגע לתעוזה הנלוות לעבירה או למידת הפגיעה בערכים המוגנים.

בית משפט זה סבור, כי המתחם שנקבע בעניינו של המעורב הנוסף הוא מקל, ובעניינו של מעורב זה - ראוי היה לקבל המתחם אליו עותרת התביעה; אך לנוכח הגזר הדין, שניתן בעניינו של אותו מעורב נוסף, ומשיקולים של מראית פני הצדק - תיערך התאמה מסוימת, כך שמתחם הענישה בעניינו של הנאשם דנן יועמד בין 11 - 22 חודשים מאסר בפועל, ויודגש, כי אין המדובר בתקדים למקרים אחרים.

קביעת העונש במסגרת המתחם

אשר לקביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם - בניגוד לעניינו של המעורב הנוסף, כאן המדובר בנאשם שאין לחובתו הרשעות קודמות.

כעולה מהערכת שירות המבחן, אין הנאשם מגלה תובנה כלשהי למצבו, הוא אינו מוצא בעיות בהתנהלותו ושירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית.

מנגד, המדובר בנאשם שהוא נעדר עבר פלילי; הודה באשמה - בכך היה משום נטילת אחריות מסוימת.

לאור האמור - יושת עונש מאסר בפועל על הצד הנמוך של המתחם.

עוד מוצא בית המשפט להשית על הנאשם ענשי מאסר צופים פני עתיד וכן עיצומים כספיים, מסוג קנס ופיצוי לנפגעות העבירה. לענין זה, אין בידי בית המשפט לקבל את טענת ההגנה, כי בשל כך שלא נגנבו פריטים מחדרה של הנפגעת באישום השני - אינה ראויה לפיצוי. עצם האימה אותה חוותה, כאשר התעוררה משנתה והבחינה במעורב הנוסף בתוך חדרה, על הפגיעה בכבודה ופרטיותה הנלווים לכך, מצדיקים השתת פיצוי מסוים גם לטובתה.

אכן, בעניינו של המעורב הנוסף נפסק פיצוי בסכום נמוך, אך כאמור לעיל, הושתו עליו עיצומים כספיים בסכום משמעותי, בין היתר לאור הפעלת התחייבות קודמת, כך שנראה, שענין זה נלקח בחשבון על ידי בית המשפט שם. במקרה דנן - מוצא בית המשפט להשית פיצוי בסכומים גבוהים יותר.

עוד יושת עיצום כספי מסוג קנס, שהרי, המדובר במעשים שנעשו, בין היתר, בעבור בצע כסף.

כן יחויב הנאשם בהתחייבות להמנע מעבירה.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין בראיות לעונש; עיין בתסקיר מטעם שירות המבחן למבוגרים; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לענשים הבאים:

א. 11 חדשי מאסר בפועל;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 28 ימי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי לנפגעת העבירה באישום הראשון, ע.ת.1 בכתב האישום, בסך 3,500 ₪;

ו. פיצוי לנפגעת העבירה באישום השני, ע.ת.3 בכתב האישום, בסך 2,500 ₪;

ז. הקנס והפיצויים ישולמו ב- 9 שיעורים שווים ורצופים החל מיום 01.09.24 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תעמוד היתרה לפירעון מידי;

ח. הנאשם יצהיר על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, מכל עבירה המפעילה את אחד המאסרים המותנים שהושתו על הנאשם בגזר דין זה. לא יצהיר הנאשם כאמור - ייאסר למשך 35 יום נוספים;

הנאשם יתייצב לריצוי ענשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ד, 02 יוני 2024, במעמד הצדדים.